

Arrest

nr. 335 795 van 10 november 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 6 november 2025 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD en A. NACHTERGAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, met Afghaanse nationaliteit, arriveert op 06.11.2025 samen met haar gezinsleden op de luchthaven van Zaventem met een vlucht vanuit Istanbul. Ze maakt deel uit van een groep van in het totaal 10 familieleden. Zij is net als alle gezinsleden in het bezit van een geldig nationaal paspoort, voorzien van een visum type D afgeleverd door de Belgische autoriteiten, met een geldigheidsduur van 25.09.2025 tot 25.09.2026. Dit visum werd uitgereikt zodat ze hun minderjarige zoon/broer kunnen komen vervoegen die hier in België erkend werd als vluchteling.

1.2. Op 06.11.2025 treft verweerder ten aanzien van verzoekster een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“Betrokkene maakt onderwerp uit van een proces-verbaal door de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal op basis van artikel 423 “Verbod van gezichtsbedekking in de publieke ruimte”.

Deze beslissing is geen schending van Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens gezien door het gedrag van betrokkene ze zich moedwillig in deze situatie heeft gebracht.

Het Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op privé- en familielevens van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682, 16 oktober 2007)”.

1.3. Ook ten aanzien van verzoeksters meerderjarige dochter treft verweerder een beslissing tot terudrijving. De overige 8 gezinsleden mogen het Belgisch grondgebied betreden. Het betreft verzoeksters echtgenoot en hun 7 minderjarige kinderen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In een enig middel werpt verzoekster onder meer de schending op van artikel 8 EVRM. In een vierde middelonderdeel wordt dit verder uitgewerkt.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Bovendien, gezien haar echtgenoot en minderjarige kinderen, zich allen in België bevinden, zou de uitvoering van de beslissing ook manifest artikel 8 EVRM schenden.

De beslissing is op dit punt ook manifest foutief gemotiveerd.

*Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad dient eerst te worden nagegaan of er een **privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat** in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).*

Beide begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven” worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In de tweede plaats moet:

“onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).” (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).”

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van de betrokkene.

De RvV stelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”(eigen onderlijning)

Hieruit volgt dat verwerende partij, overeenkomstig de hierboven uiteengezette overwegingen, er dus toe gehouden is om een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rust om verzoekster toe te laten naar België te komen om haar familieleden hier verder te zetten.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een redelijke belangenafweging werd gemaakt, rekening houdend met alle elementen van verzoeksters individuele situatie.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er hier geen sprake is van gezinsvorming.

Verzoekster is de moeder van de erkende vluchteling Rafiullah en van haar overige 8 kinderen die tot het grondgebied werden toegelaten. Zij is ook de echtgenoot van de heer SHINWARI, tevens tot het grondgebied toegelaten.

Er is hier ten tweede geen sprake van een “tijdelijke scheiding, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen”.

Verzoekster is immers al in het bezit gesteld van een visum gezinshereniging en dient geen wettelijke bepalingen (dewelke?) te vervullen.

Ten derde, wordt er geen afweging gemaakt tussen het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster en de belangen die de bestreden beslissing pretendeert te behartigen.

Verzoekster is de moeder van de erkende vluchteling SHINWARI Rafiullah en werd in het bezit gesteld door de Belgische autoriteiten, van een visum gezinshereniging op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet.

Gezien de erkenning als vluchteling van de jonge Rafiullah, staat vast dat hij onmogelijk zijn gezinsleven kan voortzetten in Afghanistan. Ook de andere kinderen van verzoekster bevinden zich thans in België. Zoals boven vermeldt, kan verzoekster onmogelijk terug naar Afghanistan gezien de systematische vervolging en discriminatie van vrouwen door het actueel taliban regime. Er bestaat met andere woorden een manifeste en vastgestelde onmogelijkheid voor verzoekster om haar gezinsleven en privéleven in Afghanistan verder te zetten. De bestreden beslissing schendt ook artikel 8 EVRM in zoverre het geen enkele rekening houdt met de gevolgen van de beslissing op het hoger belang van de kinderen van verzoekster. Hier wordt zelfs met geen woord over gesproken. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM”.

2.3.3. Het Grondwettelijk Hof heeft met betrekking artikel 3 van de Vreemdelingenwet gesteld dat deze bepaling niet toelaat een vreemdeling de toegang tot het grondgebied te weigeren, zonder daarbij de naleving van artikel 8 van het EVRM te waarborgen (GwH 18 juli 2019, nr. 112/19, B11.2.).

2.3.4. Indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, wat in casu niet betwist wordt, kan dit slechts gewaarborgd worden door een belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 EVRM. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden zorgvuldig en kenbaar worden betrokken.

2.3.5. Samen met verzoekster kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar individuele situatie. Die wordt, gelet op het administratief dossier, gekenmerkt door het feit dat ze de Afghaanse nationaliteit heeft, dat ze in het bezit werd gesteld van een visum type D om in België haar minderjarige zoon in het kader van gezinshereniging te vervoegen, die hier als Afghaanse onderdaan erkend werd als vluchteling en dus verblijfsgerechtigd is. Ze kwam in België toe met een vlucht vanuit Turkije op 6 november 2025, waar ze een dag eerder geland was met een vlucht vanuit Afghanistan. Verzoekster kwam niet alleen toe op de luchthaven van Zaventem, maar was vergezeld van haar echtgenoot, een onlangs meerderjarig geworden dochter en 7 minderjarige zonen en dochters, waarvan de jongsten 3 en 5 jaar oud zijn. Alle 10 familieleden waren in het bezit gesteld van een visum type D, afgeleverd door de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan om hun zoon/broer te vervoegen. De ouders van de erkende vluchteling, verzoekster en haar echtgenoot, verkregen een visum gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, de 8 broers en zussen van de erkende vluchteling verkregen een machtiging tot verblijf om humanitaire redenen. Verzoeksters echtgenoot en 7 minderjarige zonen en dochters kregen toegang tot het Belgisch grondgebied, verzoekster echter niet, evenmin als haar meerderjarige dochter R. Uit dit alles kan afgeleid worden dat verzoekster haar minderjarige zoon komt vervoegen waarmee ze een gezin vormde in Afghanistan voor diens vertrek, en dat ze samen met haar echtgenoot en haar 7 andere minderjarige zonen en dochters alsook haar meerderjarige dochter waarmee ze een gezin vormde in Afghanistan alvorens in België toe te komen, de intentie heeft om een gezamenlijk gezinsleven verder te zetten op Belgisch grondgebied. De Raad wijst er voor de volledigheid op dat een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM ook dient te gebeuren wanneer familieleden waarmee een gezinsleven wordt geleid nog geen verblijfsrecht hebben (cf. RVS 27 mei 2015, nr. 231.356).

2.3.6. De bestreden beslissing houdt helemaal geen rekening met de voormelde opgelijste elementen die de individuele situatie van verzoekster kenmerken op het vlak van het gezins- en familieleven.

2.3.6.1. Verweerder stelt immers: *“Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682, 16 oktober 2007)”.*

Het volstaat echter niet om een dergelijke stereotiepe afweging te maken zonder daarin de individuele elementen te betrekken die verzoeksters gezinsleven kenmerken en te concretiseren waarom de tijdelijke scheiding van verzoekster met haar echtgenoot en 8 minderjarige kinderen, waaronder één kind dat erkend werd als vluchteling in België en 7 andere kinderen die toegelaten werden tot het Belgisch grondgebied, waaronder 2 kinderen van amper 3 jaar en 5 jaar oud, geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, dat onder meer het hoger belang van het kind waarborgt. Zoals verzoekster terecht opmerkt in het verzoekschrift, dient verweerder hierbij dan ook te verduidelijken welke wettelijke bepalingen verzoekster dan wel moet vervullen, gezien ze in het bezit was van een geldig nationaal paspoort en een geldig visum lang verblijf, uitgereikt door de Belgische ambassade te Islamabad aan haar en haar negen andere gezinsleden die

samen met haar afreisden naar België. De Raad wijst erop dat beiden partijen het ter terechtzitting eens zijn dat het aan verzoekster toegekende visum gezinshereniging niet ingetrokken werd.

2.3.6.2. Voorts bevat de bestreden beslissing nog een algemene stereotiepe afweging: *“Het Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op privé- en familielevens van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten”*.

Los van de vraag of er in de situatie van verzoekster zoals hierboven geschetst, niet eerder sprake is van gezinshereniging dan gezinsvorming, is dit niet meer dan de weergave van een premisse dat uit artikel 8 EVRM geen algemene verplichting voor de staat kan worden afgeleid om iemand toegang of verblijf te verschaffen tot op of het Belgisch grondgebied. Dit moet gepaard gaan met een concrete afweging in het licht van artikel 8 EVRM, waarbij de elementen worden betrokken die de situatie van de vreemdeling kenmerken, wat niet het geval is.

2.3.6.3. De volgende ponering kan evenmin beschouwd worden als een concrete afweging in het licht van artikel 8 EVRM: *“Betrokkene maakt onderwerp uit van een proces-verbaal door de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal op basis van artikel 423 “Verbod van gezichtsbedekking in de publieke ruimte. Deze beslissing is geen schending van Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens gezien door het gedrag van betrokkene ze zich moedwillig in deze situatie heeft gebracht.”*

Het is niet omdat verzoekster een kledingstuk droeg waardoor haar gezicht totaal bedekt was en ze dit mogelijks moedwillig gedaan heeft, dat er hierdoor ipso facto geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Zoals gezegd vereist artikel 8 EVRM het maken van een “fair balance” tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Dit vereist dat in de balans wordt gelegd, alle elementen die de situatie van de vreemdeling kenmerken in het licht van een gezins- en familielevens enerzijds en anderzijds de elementen die de openbare orde aanbelangen. Slechts als alle concrete elementen in de balans worden gelegd kunnen ze worden afgewogen, waarbij verweerder dan zorg moet dragen om een “fair balance” te maken, wat wil zeggen dat de belangen van de vreemdeling niet disproportioneel ondergeschikt mogen worden gemaakt aan de belangen van de staat die o.a. bestaat uit het doen respecteren van de openbare orde. De bestreden beslissing laat de openbare orde (het overtreden van het verbod van volledige gezichtsbedekking in de publieke ruimte dat conform het nog toepasselijke artikel 563 bis Sw strafbaar is met een geldboete van vijftien euro tot vijftientwintig euro en met gevangenisstraf van een dag tot zeven dagen of met een van deze straffen alleen) primeren op de privébelangen van verzoekster, zonder deze belangen uit te kristalliseren. Dit is geen zorgvuldige afweging in het licht van artikel 8 EVRM waardoor er geen sprake kan zijn van een “fair balance”.

2.3.7. Artikel 8 EVRM werd geschonden. Het vierde middelonderdeel is gegrond en dus is het enig middel in die mate ernstig.

2.3.8. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. In de nota kan immers niet meer gelezen worden dan:

Verweerder wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich aan de geldende wetten van het land houdt, meer bepaald, de naleving van het verbod van gezichtsbedekking in de publieke ruimte. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in de bestreden beslissing – een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie tot gevolg. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Hiermee probeert verweerder tevergeefs de motivering van de bestreden beslissing te herkaderen. Blijkens het administratief dossier is verweerder wel degelijk van plan verzoekster terug te drijven naar Turkije- en blijkens een ter terechtzitting neergelegd mailbericht zelfs naar Kaboel - en heeft hij niet de intentie om verzoekster toe te laten het grondgebied te betreden als ze het verbod van gezichtsbedekking in de publieke ruimte respecteert.

Dit verweer klemde des te meer gezien verweerder vervolgens verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing en concludeert : *“Geen schending van artikel 8 EVRM kan weerhouden”*. Hogerop werd uiteengezet waarom de betrokken motivering niet kan beschouwd worden als een zorgvuldige afweging in het

licht van artikel 8 EVRM. Verweerders andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk leiden tot de conclusie dat artikel 8 EVRM niet werd geschonden door de bestreden beslissing.

2.3.9. Gezien het gestelde in punt 2.3.7. dringt zich geen bespreking op van de overige middelonderdelen.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Gelet op de beoordeling van de ernst van het middelonderdeel, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, waaraan verzoekster in het haar verzoekschrift onder meer haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel verbindt dat zij dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden akte, kan de vervulling van deze voorwaarde vastgesteld worden.

2.4.2. De verwerende partij kan deze vaststelling bezwaarlijk tegenhouden door in haar nota aan te voeren dat er sprake moet zijn van een actueel en niet louter hypothetisch nadeel en er vervolgens aan toe te voegen: *“Geen risico op schending van enig fundamenteel recht wordt door verzoekende partij aannemelijk gemaakt zoals verder aangetoond onder punt IV”*. Het volstaat te verwijzen naar het gestelde in punt 2.3.7.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

2.5. De vaststelling dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 6 november 2025 tot teruggrijping (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter,
V. LAUDUS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

V. LAUDUS	M. EKKA
-----------	---------